

O proměnách trvání

Je již hluboko po půlnoci a ve mně ještě stále doznívá směs hudebních impresí, které je možné prožít snad právě jenom v Telči. Zdejší Prázdniny jsou opravdu nejspíše nevyléčitelnou nemocí, na kterou by hledání léku bylo marností a ztracenou energií. Stál jsem u těch krásných začátků „folkáčů“ plných nadšené improvizace a hledání, myšlenkových střetů mezi kamarády - ortodoxními folkaři, (festivalovými) trampy i mastňáky. To, co nás vždy nakonec spojilo, byla muzika a atmosféra, která pak trvale zůstala jako zmutovaný chromozom v našich buňkách.

Životní peripetie mi umožnily až po jedenácti letech být zase znovu zasažen naší virovou epidemií, a to v plné její síle. Chvilí jsem se musel orientovat – přijel jsem v sobotu, v den prvního zámeckého koncertu, a právě probíhající jarmak mi přivodil lehce mráкотný stav – to je TA Telč? Projdu náměstí od brány k bráně – při zpáteční cestě chtějí na mně peníz za vstup. Prostě jsem si vybral blbej den – nemoc propukla velmi fulminantně probíhající šokovým stavem, ze kterého jsem se však velmi rychle zotavil a zjistil, že jsem opravdu TADY. Nechci ani uvěřit, že zde po letech potkávám skalní jádro celé bývalé „Štořih party“ a již s našimi dětmi vzpomínáme na „tenkrát“. Srovnáváme, hodnotíme, již někdy obtížně si vybavujeme jména a rozebíráme všechny ty dávno zapomenuté příběhy a intimnosti, které byly tak krásné... a objevujeme, že teď jsou zde vlastně ti, co se

narodili v době, kdy my jsme se všichni seznámili. A je báječné zjistit, že ten duch a atmosféra tady stále je, přežívá velmi úspěšně, i když určitý posun je znát. Před časem si někdo posteskl nad nedostatkem kytar a tak i já marně hledám ten les sladkých dřev, který býval i v hledišti okamžitě připraven k použití v jakékoli době. A kam se taky poděl nadšený řev „umíííí“? To prostě vzala doba, ale nejsem si zcela jistý, že navždy. Přišla nová generace, která hraje a zpívá písně, které já už jaksi nestíhám. Avšak ge-

nerace, ze které sálá stejná pohoda jako tenkrát z nás. Cítím to a vím to. Je až dojemné, že jedinou drogou, kterou jsem v Telči zaregistroval, je muzicírování (kdyby to věděli na Nově, tak nevysílaj z „Mácháče“, ale přijedou sem, kde by mohli dostat několik dávek „muzicínu“ i se skrytou kamerou a zadarmiko). A cením si i té obrovské tolerance, se kterou se zde přijímají až hraniční hudební projekty v našich začátcích zcela nemyslitelné. Vše se zelektrizovalo a počítačově propojilo a vybavuji si nedávný Medvěďův povzdech o tom, aby nás ta technika najednou neschlamstla. Neschlamstne. Ona totiž za nikoho nezahraje způsobem vyvolávajícím chromozómovou aberaci. A tak ať se Prázdniny mění a vyvíjejí, protože to, co už je jednou v nás zakódováno, přetrvává. Potvrzují to po jedenácti letech.

Zub

MINOLTA

VÁŠ DIGITÁLNÍ ZÍTŘEK

SPONZOŘI INTERNETU V TELČI

DĚKUJEME VÁM!

ZPRAVODAJ 08/2001

-HH- Honza Hučín -mag- Magda Kaiseršotová foto: kluci Kolářovi zkrut: Eda

www.webhouse.cz/telc_folk, medved@ji.cz

Zpravodaj 8 Jižní Prázdniny 2.8.

Neberte život příliš vážně. V žádném případě z něj neodejdete živí.

Od hlasů k Zuzaně

„To je vynikající šansonierka,“ řekl starší pán v řadě za mnou, když Zuzana Navarová ukázala, že kromě latinskoamerické hudby umí zpívat i v třídobém rytmu. Ani jsem nečekal, že právě tohle nejen pro mě, ale i pro mnoho dalších diváků bude vrchol hlavního koncertu. Ovšem pojďme radši trochu popořádku.

První hudební večer na zámku byl kytarový, druhý houslový. Tomu třetímu, středěčnímu, by se jako hudební nástroj dal nejlépe přiřadit asi lidský hlas. Právě ten spojený ve vícehlasý zpěv měl být hlavním trumfem Františkovo sester i Voxtetu. Uzavírající Zuzana Navarová a KOA sice byly dohromady vybaveny jen dvěma hlasy, ovšem i ten Zuzanin sám o sobě sliboval zážitek.

První píseň mladé skupiny Františkovo sestry slibovala zajímavou půlhodinu. Tři zpívající dívky mají pěkně barevně souznějící i ladící hlasy a na pódiu se usmívají. Bohužel nadějný start smazalo hledání důležitého kusu železa pro hru na dobro a i další průběh prozradil, že kapela je ještě dost amatérská a přiměřenější by jí byla Kocouří scéna či nějaký recitál pro kamarády. Písníčky byly v naprosté většině o lásce, textově i hudebně trochu naivní, což prozradil zejména tradicionál When God Dips His Love, z něhož kytarista vypustil sólo a basák se do hry ani nezapojil – výsledkem byla nuda.

Počet zpívajících hlasů se více než zdvojnásobil při příchodu sedmičlenného Voxelu. Naopak nástroje zcela vymizely, což je dáno tím, že Voxel je acapelová skupina. Po poněkud ztrémovaném začátku se tři dívky a čtyři chlápci chytli na písně z filmu Butch Cassidy a Sundance Kid a zbytek vystoupení, zahrnujícího především náročný anglicky zpívaný vokální jazz, dozpívali v pohodě a suverinitě. Kromě písní dovezených ze zahraničí od skupin The Real Group a Take 6 zazněla i jedna česká – Svítá od trojice Ježek+Voskovec+Werich. Nosový hlas sólisty v ní zněl ve správném retro stylu, ale jestli to měla být parodie na Dobrý večer quintet a Edwarda Thomase – jen počkejte, já mu to nabonzuju...

Voxel by si jistě zasloužil víc než jeden přídavek, ovšem ustoupil přípravě posledních účinkujících. Zuzana Navarová (podle jejích internetových stránek se jmenuje Z. N. de Tejada, ale v Telči zůstalo u obvyklého jména) přivedla pod paži nevidomého harmonikáře a klavíristu Mária Biháryho, na trojici je doplnil kytarista Omar Khaouaj. A podobně jako včera v případě Kukulínu se ukázalo, že kvalita nemusí být zdaleka úměrná počtu muzikantů. Zuzanin zpěv byl povětšinou klidný a ani instrumentalisté nepředváděli žádné krkolomnosti, a přesto se písníčky díky skvělým textům i zvláštní kouzlu zpěvaččina hlasu zadíraly pod kůži velmi hluboko. Žasl jsem, jak je to jednoduché.

pokračování na straně 34

dokončení ze strany 33

Kromě obvyklých jihoamerických rytmů a jedné písně ve španělštině jsme zaslechli i romštinu v refrénech písní od Mária, arabštinu (a možná i jiný orientální jazyk), největší potlesk si ale vysloužily šansony. Začal jsem chápat, proč před začátkem jejího vystoupení přirovnal Medvěd Zuzanu k Haně Hegerové. A když už

Anketa

Je něco nebo někdo, koho tady na Prázdninách hledáte a dosud jste nenalezli?

Lucka, Pelhřimov: „Mrzí mě, že tu není Jarek Nohavica. Myslím, že je to dobrý písničkář a je škoda, že tu nebude.“

Milada, Telč: „Asi tady chybí víc otevřených odchodů, v pět se všude zavře. Naštěstí to trochu zachraňují ty stánky.“

Petr, Jihlava: „Mně tu vlastně nic nechybí, pro mě jsou Prázdniny akce, kde člověk hledá ve starém něco nového. I když je to vlastně pořád stejné, přece v nich každý rok nalézám něco jiného. Jezdím sem kvůli atmosféře, je to pohodových pár dní v roce, kdy si člověk odpočine od běžného spěchu obyčejného života.“

Jarda, České Budějovice: „Zatím tu hledám tu svoji, ale jinak jsem spokojený. Jen mi připadají příliš drahé vstupenky na koncerty a všechno se mi zdá komerčnější. Asi je to proto, že je tu víc lidí.“

Karel a Zdenka, Pelhřimov: „Chybí nám

Kolo versus pěší

Byl jsem svědkem konfliktu mezi starším pánem a chlapcem, kdy první z nich posílal cyklisty kamsi s poukazem na to, že je tu pěší zóna, zatímco mladík na kole se odvolával na žluté označení cyklistické stezky č. 16, která projíždí telčským náměstím. Jak to tedy je?

Po pravdě řečeno, v dopravním značení je v centru Telče v tomto směru poněkud chaos, nicméně před hrází rybníka i před horní branou náměstí je na značce jasně uvedeno, že dál je pěší zóna. Podíváme-li se do pravidel silničního provozu (najdete je třeba na www.autoskoly.cz), zjistíme, že do pěší zóny smějí vjíždět jen ti, kdo jsou na značce přímo uvedeni v daném čase. U rybníka není takto povolen vjezd nikomu, u horní brány najdeme časové rozmezí (dopoledne do 10 hodin, odpoledne mezi 14

tak chválím, rád bych zdůraznil ještě inteligentní a nevtíravé průvodní slovo a pohodové přídavky (ten o rodince a výletu položil obecenstvo smíchem).

Myslel jsem si, že nockturno s Filipem Topolem bude dlouho bezkonkurenčně na špici mých zážitků z Telče, ale jak vidím, mýlil jsem se. To je moc dobře. -HH-

tu pořádné koupání, ale jinak jsme spokojeni.“

Miloš, Slavkov u Brna: „Bohužel tady není Vlasta Redl a je tu o hodně míň stánků.“

Petr, Ostrava: „Co se týče programu – chybí mi tu vážná muzika, trošku širší hudební záběr. Taky mi připadá, že by organizátoři mohli lépe směřovat na místa koncertů, měli jsme problém najít Štěpána Raka.“

Honza, Praha: „To, co jsem hledal, jsem v podstatě našel. Možná, že tu bylo na trhu málo uměleckých řemesel zaměřených na kovy.“

Hana, Dolní Dubňany: „Jsem tu poprvé, strašně se mi líbí město i ta hudba. Ráda poslouchám folkovou muziku a u nás není moc příležitost. Zatím mi tu vůbec nic nechybí.“

Michal, Frýdek-Místek: „Sprcha.“

Honza a Láďa, Brno: „Chtěli jsme letos vidět Ryby na hlavní scéně a oni tam nehrajou. Ale co je tady dobrý, že tu bude hrát Bokomara.“

Joe Blecha, Tábor: „Na náměstí mi chybí pár košů.“ -Mag-

a 16). Jindy by tedy správně neměl po náměstí na kole nikdo jezdit.

Myslím ale, že důležitější je vzájemná ohleduplnost a pochopení. Cyklisti jistě rozumí tomu, že projet těsně kolem někoho zezadu není zcela příjemné, natož do někoho vrazit rohy na řídkách. A pěší chápou, že přejít celé prázdné náměstí s kolem vedle sebe je opruz. Takže prosím, dávejme na sebe víc pozor a budme k sobě milí. Díky! -HH-

Z redakce:

Eda: „Já chci devatenáctku? Kde je?“

Ondra: „Devatenáctka je moje!“

Eda: „Dobře, zůstanu u své sedmnáctky.“

Ondra: „My jsme na tom ještě dobře, ale Miš musí zůstat u té své ploché čtrnáctky.“

Druhá tráva

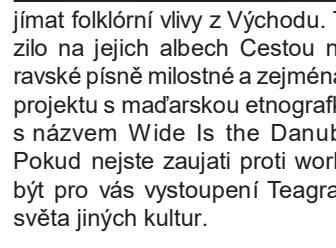
<http://www.druhatrava.cz>

křehký zvuk akustických nástrojů s rockovým nárežem je před rozpadem. Pro leckterého posluchače je asi nepředstavitelné, že jedna z našich nejlepších značek, která nám spolu s pivem, Karlovým mostem a hokejisty dělá dobré jméno po celém světě, tu nebude. Proto si nenechte ujít jednu z posledních šancí vidět Roberta Křesťana a Druhou trávu při „práci“. -HH-

Teagrass

Koncovka „-grass“ prozrazuje, že původní inspirací skupiny byl newgrass, však také je její frontman Jiří Plocek excellentním hráčem na mandolínu. Velmi rychle však do své hudby začala přijímat folklórní vlivy z Východu. To vše se odrazilo na jejich albech Cestou na východ, Moravské písně milostné a zejména na společném projektu s maďarskou etnografkou Irén Lovász s názvem Wide Is the Danube (vyšlo loni). Pokud nejste zaujati proti world music, může být pro vás vystoupení Teagrassu oknem do světa jiných kultur. -HH-

Smišené pocity

<http://i-web.cz/pocity>

Teplícká folkrocková skupina s přesahy do jazzu je pořádně instrumentálně nadupaná, posuďte sami: dvě elektrické kytary, baskytara, akustická kytara a klávesy. Hrají převážně vlastní tvorbu, ale nebrání se ani cizím vlivům,

zítřejší zámek

Byla to předjarní bomba, když jsem se dozvěděl, že tahle kapela rozkročená od blue-grasu přes newgrass až té a kombinující

zítřejší zámek

zítřejší zámek

Koncovka „-grass“ prozrazuje, že původní inspirací skupiny byl newgrass, však také je její frontman Jiří Plocek excellentním hráčem na mandolínu. Velmi rychle však do své hudby začala přijímat folklórní vlivy z Východu. To vše se odrazilo na jejich albech Cestou na východ, Moravské písně milostné a zejména na společném projektu s maďarskou etnografkou Irén Lovász s názvem Wide Is the Danube (vyšlo loni). Pokud nejste zaujati proti world music, může být pro vás vystoupení Teagrassu oknem do světa jiných kultur. -HH-

zítřejší kocour

zítřejší kocour

Teplícká folkrocková skupina s přesahy do jazzu je pořádně instrumentálně nadupaná, posuďte sami: dvě elektrické kytary, baskytara, akustická kytara a klávesy. Hrají převážně vlastní tvorbu, ale nebrání se ani cizím vlivům,

Mirek Kovářik

http://www.volny.cz/mirek_kovarik

Kdo z pamětníků Port osmdesátých let by neznal recitátora, jemuž fascinovaně naslouchalo na Lochotíně dvacet tisíc lidí! Mirek svým přednesem zpopularizoval především Václava Hraběte, ale mezi jeho oblíbence patří například i Jiří Orten, Ivan Blatný, Ivan Diviš, Jan Zábřana. V 60. letech stál u zrodu Docela malého divadla, osobně se setkal s beatniky A. Ginsbergem a L. Ferlinghettim při jejich návštěvě Prahy. Přijďte naslouchat slovům básníků. -HH-

Mišák a F. L. O.

Na festivalu Spadané listí v roce 1996 jamoval Kuba s Mišákem čtyři hodiny, čím vznikl zárodek kapely, přibrali postupně harmonikáře a zpěvačku. Inspirovaní vším možným od metalu po Vaška Koubka, dali si jméno Folk Leda Omylem zkrácené na F. L. O. Loni vystoupili na nockturnu v lidušce a zaujali natolik, že letos přijíždějí na nockturno zase. Doufáme, že je nepotká podobný incident jako před rokem, kdy pohoršili jakéhosi pána v křížové chodbě kostela. -HH-

Drive

Kapela hrající moderní bluegrass vznikla v roce 1993 jako „dítě“ bluegrassových dílen. Po dvou letech však přerušila na čtyři roky činnost. Pětičlenná sestava staví vokál na trojhlasu Milana „Maxly“ Trnky, Veroniky a Davida Němečkových, jejím hlavním pokladem je vynikající hráč Martin J. Krajíček (známý z K+K bandu) obsluhující mandolíny a mandoly. Charakteristický bluegrassový nástroj – banjo – má na starosti pátý člen skupiny Libor Babák. Všichni dohromady chystají CD. -HH-

mezi jejich oblíbené patří třeba muzikál Jesus Christ Superstar, z něhož možná uslyšíme nějakou ukázkou. Kapela je personálně provázaná s Divadlem v pytli, které obstará večerní nockturno. -HH-